

Uit een brief van de heilige Hildegard († 1179) aan Wibert van Gembloux •

De woorden die ik spreek,
zijn niet van mijzelf,
noch van een ander mens afkomstig,
maar ik zeg ze vanuit mijn vermogen tot zien,
dat ik van boven ontving.
O, trouwe dienaren,
wanneer het God dan al behaagd heeft
mijn lichaam en mijn ziel te verheffen tot dit zien,
dan toch konden angst en ongerustheid
niet uit mijn hart wijken.
Want ik weet dat ik een mens ben,
hoewel ik sedert mijn vroegste jeugd
afgesloten heb geleefd.
Het Licht dat ik zie,
is niet aan plaats of tijd gebonden.
Het is veel, veel lichter dan de wolken
die het zonlicht in zich dragen.
Ik kan aan deze afmetingen
noch hoogte, noch breedte toekennen.
Mij is dit alles geopenbaard
als de schaduw van het levende Licht.
De gestalte in dit licht
kan ik echter nooit onderscheiden,
zoals men immers ook niet
ongehinderd in de zon kan kijken.
In dit licht neem ik af en toe, maar niet vaak,
een ander licht waar,
dat mij wordt aangeduid als het levende Licht.
Wanneer en hoe ik dat precies zie,
kan ik niet zeggen.
Maar zolang ik het zie verdwijnt
alle treurigheid en angst uit mij,
zodat ik me voel als een eenvoudig jong meisje
en niet als een oude vrouw.
Noch wat betreft mijn lichaam,
evenmin wat betreft mijn ziel
kan ik mijzelf doorgronden.
Ik strek mijn armen uit naar de levende God
en geef mij geheel aan Hem over.
Daarom: bidt voor mij,
tezamen met alle anderen
die mijn woorden verlangen te horen.

• **Hildegard van Bingen**, Brief aan Wibert van Gembloux.

Vert. In: Etty Mulder, Hildegard, een vrouwelijk genie in de late M.E., Baarn, Amboboeken, 1982, pg. 52-55.